

БРАНИМИР СЪБЕВ

ХИЖАТА

chitanka.info

На Али Алиев и всички от Шумен.

Община Шумен и Шуменски университет „Еп. Константин Преславски“ обявяват лауреатите на тазгодишния литературен конкурс „Магията на Словото“ в следните категории:

Валерия Лазарова — стихосбирка

Нора Богомилова — поезия

Максим Царев — роман

Боряна Сярова — критика

Емануил Хинков — импресии и есета

Наталия Рафаилова — награда на публиката

Сребрин Дорианов — разкази

Автобусът зави рязко под прав ъгъл и влезе мазно в автогарата, сякаш бе обилно полят с олио. Спря внезапно, изпускайки гъсти облаци дим, и започна да изплюва пътниците си един след друг. Пръв от него скочи висок широкоплещест млад мъж, около двацет и петшест годишен, облечен в черни дънки, черна тениска и кожен жак в същия цвят. Той бързо закрачи, а кубинките му глухо задумкаха по паважа. Гъстите му гарванови коси се спускаха до средата на гърба, а устните бяха плътно свити. Сякаш самата черна нощ бе изхранила този тъмен мъж от недрата си, като подарък-проклятие към деня, който отново я бе надвил.

Звук на клаксон привлече вниманието на младежа. Той се обърна и видя зад себе си кървавочервен микробус, от който му махаха няколко души, момчета и момичета, всичките приблизително на неговата възраст.

— Ти ли си Сребрин? — подвижна едно от момчетата.

Усмивка разтвори за момент стиснатите челюсти.

— Аз съм — подвикна той, притича към бусчето и побърза да се мушне вътре. Колата избълва валмо черен дим и потегли.

— Сребрин Дорианов от Свищов? — обади се единият от тях, нисък, набит и здрав, с обръсната глава и непроницаеми тъмни очила. — Аз съм Ангел Ангелов, с теб говорихме по телефона.

Сребрин пое ръката и крепко я стисна.

— Приятно ми е.

— Нека ти представя и останалите членове на екипа. Франческа — българска филология (ръкуване, усмивка, приятно пълничко русо момиче с очила), Анелия — английска филология (ръкуване, усмивка, закръглена тъмнокоса красавица), Таня — немска филология (ръкуване, усмивка, засмяна чаровница с очила), а това отпред на шофьорските места са Огнян — инженерна логистика (рязко вдигане на дясната ръка за поздрав и преместването ѝ обратно на волана) и Илиан — радиолокационна техника и технологии (обръщане, усмивка, махване). Аз самият съм с руска филология и също така председател на Студентски съвет към Шуменския университет.

— Накъде отиваме? — попита Сребрин.

— В момента пътуваме към Стария град. Погледни за секунда вляво и ще видиш, че минаваме покрай шуменската пивоварна, най-старата в България... Така, малко се отклоних. Както казах, отиваме в Стария град, където сме наели една хижа и ни очакват останалите лауреати.

— Всички ли пристигнаха вече? — недоверчиво повдигна вежда Дорианов.

— Всички, без изключение — кимна утвърдително Ангел. — Ти идваш последен.

Микробусът се тътреше бавно нагоре по склона. От лявата му страна имаше пропаст, а от дясната се издигаха застрашително стръмни скали. Накрая возилото изскокна като тапа от шампанско на върха и пътниците му слязоха. Пред Сребрин се разкри природна гледка, която по друго време на годината би му се сторила прекрасна — многобройни дървета, тишина, чист въздух, несравним природен пейзаж... ала датата бе първи декември. Голи клони се протягаха към небето като отчаяни мъртвешки ръце, а самото то бе плътно закрито от сиви облаци, сякаш за да се защити от подобно посегателство. Вятърът тук на високото бе доста по-осезаем и навираше черните кичури на

Сребрин право в очите му. Единствената жива душа наоколо, освен студентите беше един дружелюбен пес, пазач на хижата.

Въпросната хижа представляваше проста двуетажна постройка, строена преди десети ноември, вероятно служила в миналото за почивка на държавни служители. Над входа големи дървени букви чертаеха името на сградата — „Балкан“. Подтикван от останалите, Сребрин влезе. Вътре бе чисто, подредено и уютно. Вдясно имаше стая за отмора с дивани и фотьойли, а вляво се влизаше в кафето на хотела.

Самото кафе се състоеше от бар, няколко груби дървени маси с пейки и голямо кюмбе, поставено в средата на помещението. В печката пращяха дърва, а пред нея на топло се бе изпружил охранен черно-бял котарак и от цялото му същество лъхаше на доволство и мързел. Тук се бяха събрали останалите лауреати. Първо към Сребрин пристъпи нисичка, игрива брюнетка, която създаваше впечатление на човече, което просто не може да стои на едно място.

— Аз съм Валерия от Ямбол, приятно ми е.

— Сребрин — представи се той и наум отбеляза, че това сладкото има доста крепко ръкостискане, съвсем по мъжки, както трябва.

— Нора Богомилова, от Търново.

Руса висока красавица. Е, ръкостискането ѝ си е чисто по женски, няма нищо общо с предишното...

— Сребрин Дорианов.

— А аз съм Наталия — представи се последното момиче, без да се ръкува въобще. Средна на ръст, кестенява, съвсем обикновена, дори безлична. Притискаше към гърдите си малка бяла книжка, озаглавена „Literus“. Сребрин веднага съобрази, че в това сборниче са наградените творби на авторите.

— Къде са останалите? — попита той.

— Няма други, това сте — побърза да отговори Ангел и се зае да звъни на някой по джиесема. Сребрин повдигна неразбиращо вежди.

Изведнъж вратата се отвори и с мудни, костенурски движения вътре се намъкна слабават субект с небръснато отдавна лице. Личеше си, че току-що е станал и все още не осъзнава напълно къде се намира.

— А, Сребрине, запознайте се, това е Максим Царев от Габрово, поредният от лауреатите — набързо ги представи един на друг Ангел и продължи прекъснатия си разговор по телефона.

Сребрин се здрависа с мътноокия субект.

— Сори, че съм така неадекватен, но в момента се намирам в някакъв процес на събуждане — ухили се Максим.

— Свиркай си — намигна му белетристът.

Всички седнаха да закусят принцеси с кайма и айрян. Тук бе мястото Сребрин да се запознае с домакините, обслужващи вилата — двойка възрастни съпрузи и техният около четирийсетгодишен син, които сервираха. Закуската бе набързо ометена от изгладнелите младежи, а Огнян направи две снимки на компанията с дигиталния си фотоапарат.

— Сега какво ще правим? — попита Нора, отпивайки от айряна си.

— Малко културна обиколка — ухили се Ангел. Отиваме в Мадара, да видим Конника.

— Страхотно! — измънка с пълна уста Валерия и размаха въодушевено сандвича си.

Оставяйки масата нераздигната, Ангел, Франческа, Анелия, Таня, Огнян, Илиян, Сребрин, Максим, Нора и Валерия се натовариха в червеното микробусче и потеглиха да видят Мадарския конник. Наталия остана да си почива в станцията с извинението, че е много изморена.

Студентите излязоха от Шумен и след кратко пътешествие стигнаха Мадара. Захласнати минаха покрай красивите природни образувания — т.нар. Мадарски скален венец и не след дълго спряха в подножието, където се намираще Конникът. Платиха такса на будката и след изморително изкачване културната забележителност се разкри пред очите им. Мадарският конник... Колко легенди и теории се носеха за този археологически паметник? Неговото величие и грандиозност обаче не бяха пожалени от времето — въпреки усилията на реставраторите, ерозията си казваше тежката дума. По него се бяха появили нови пукнатини, а старите се бяха задълбочили.

— Тук преди идваха много алпинисти, но за щастие им забраниха да се катерят повече — обясняваше Огнян, влязъл в ролята на гид. — За това спомогна не толкова Конника, колкото един интересен факт: горе на скалите са свили гнездо двойка белоглави лешояди, застрашен вид. Природолюбителите нададоха вой и

катерачите се принудиха да напуснат. Преследват се строго и иманяритите — там горе има и антична крепост...

След като се наситиха, младите се запътиха вдясно от релефа, за да стигнат до Голямата и Малката пещера, които се оказаха затворени.

— Лятото от скалите се откъсна един камък и насмалко щеше да убие едно дете — поясни Ангел. — Оттогава затвориха пещерите за посещения.

— Да се връщаме — обади се Валерия, зъзнейки от студения вятър.

Студентите поеха обратно надолу по стъпалата. Натикаха се бързо в бусчето — вятърът бе започнал да става доста рязък, и потеглиха обратно.

— Сега ще посетим паметника Създатели на българската държава, или още 1300 години България — въодушевено разправяше Огнян, докато изкусно въртеше волана. — Този паметник е завършен през 1981 г., когато действително се навършват 1300 години от създаването на България.

— В годината, когато съм роден — вметна усмихнат Сребрин.

— До паметника водят точно 1300 стъпала — продължи Огнян, — но ние ще минем отгоре за по-пряко. Шуменският военен университет се намира в подножието, където започват стъпалата. Може да се опитате да познаете по колко пъти на ден кадетите биват карани да ги изкачват на бегом...

Дружен смях разлюля микробуса. Не след дълго спряха на уреченото място и се запътиха към паметника. Тук, на голямата височина, градът се виждаше панорамно, като на длан.

— Ако си падате по делтапланеризма, това е идеалното място за вас — обади се Огнян.

Вятърът свирепо плющеше, превивайки клоните на дърветата, и хапеше безпощадно всяко оголено място кожа. Изправени пред грамадните монументи, младежите се почувстваха малки и нищожни. Грубите черти на фигурите, изсечени в камъка, суровите лица, огромните размери — всичко това предизвикваше ледена тръпка. Сигурно такъв е бил замисълът на скулпторите на комплекса — чутовните каменни титани, изобразяващи българските владетели, да всяват страх в душата на посетителя. Тук бяха и Аспарух, и Крум, и цар Борис Първи, и Симеон... Сребрин горчиво си мислеше за дните

ПРЕДИ. Дните, когато България е била велика и страшна, когато е била империя и е всявала страхопочитание. А сега...

Всички бяха наизвадили фотоапарати, джиесем и снимаха на поразия. Сребрин побърза да се включи, извади Сони Ериксон и нащрака няколко снимки.

— Да вземем да се връщаме в базата, а? — подсмихна се ехидно Ангел, гледайки как треперят момичетата и им тракат зъбките от всепронизващия вихър.

— Да, да! — закимаха в такт студентките, без да спират да тракат.

Завърнаха се благополучно в хижата, където ги очакваше приятна изненада — домакините тъкмо слагаха обяда. Уханието на димящата супа подейства на всички едва ли не като наркотик — младежите насядаха набързо и започнаха да се хранят.

— Много хубава супа — от месо! — похвали готвачите Максим.

— А къде е Наталия, не я виждам — попита Нора.

— Сигурно е излязла някъде да подиша чист въздух — разсеяно се обади Ангел, докато набираше някого по джиесема.

Още не бяха изсърбали супата си, когато домакините на хижата сръчно започнаха да сервират основното ястие — пържоли с гарнитура от боб и картофено пюре. Валерия дори зарадвано изпляска с ръчички, все едно беше малко дете. Усмехнати, Антон и Бонка — управителите, продължаваха да трупат преди всеки гост още чиния със салата от домати и краставици и едно безалкохолно по избор. Четиримата лауреати и шестимата организатори ядяха и пиеха лакомо, изнурени от дългите обиколки през деня.

— Ангеле, всички лауреати ли дойдохме? — попита Сребрин с пълна уста.

— Мм, всъщност не — отпи от колата си Ангел и заобяснява: — Емануил Хинков, есеиста импресионист, се оправда, че е спешно ангажиран, а с Боряна, критичката, просто не успях да се свържа — джиесем номерът, който ми беше оставила, е невалиден. Иначе всички останали сте тук.

За десерт имаше компот от круши. Студентите го изгълтаха набързо и някои доволно въздъхнаха. Сребрин попита:

— Какво следва сега?

— Сега следва разходка из Шуменската крепост — обади се Ангел. — Тя е наблизно, ще отидем пеша, няма нужда от буса.

Младежите се облякоха и тръгнаха към крепостта. За има-няма половин час стигнаха уреченото място. Очакваше ги разочарование: работният ден бе свършил и Шуменската крепост беше затворена за туристи. Леко обезсърчени, те се върнаха обратно в хижата. Вече бе късен следобед и навън се смрачаваше. Наталия Рафаилова, любимката на публиката, все още не се виждаше никаква.

Започнаха да се водят дълги, непринудени разговори — отначало говореше само Ангел, а другите го слушаха. Постепенно присъстващите се разделиха на 3–4 групички от по 2–3-а души и всяка групичка обсъждаше проблематика, която я интересуваше — политическата обстановка в страната, някой нов нашумял роман или филм, различни произведения на млади български автори. Накрая от всички говореха само Ангел, Сребрин и Огнян, разправяйки си спомени от казармата.

Наближаваше десет часа, когато Ангел изведнъж се изправи:

— То хубаво си поприказвахме, ама хайде сега да свършим една друга хубава работа. Време е да наградим нашите лауреати!

Всички дружно заръкопляскаха. Ангел се засмя и вдигна ръце, за да въдвори ред.

— За жалост не всички наградени са тук, но нищо. Нека дадем предимство на дамите. Първо място в раздел поезия печели Нора Богомилова — Великотърновски университет „Св. св. Кирил и Методий“!

Засмяна и смутена, блондинката пожъна бурните овации на присъстващите и окуражителния вой на Максим. Ангел ѝ връчи почетна грамота, плакет, плик с пари и пакет с десет книжки от сборника „Literus“, където бяха публикувани творбите на наградените. Нора седна и заразглежда грамотата и плакета.

— Следваща награда — издаване на стихосбирка, печели Валерия Лазарова — Нов български университет!

Миньончето скокна пъргаво, удари две звучни целувки по бузите на председателя и раздаде няколко въздушни към публиката. После награби всичките си награди и се тръсна обратно на столчето, радвайки се искрено и непринудено, съвсем по детски, без да изпуска от прегръдките си подаръците.

— Трети печели награда Максим Царев от Югозападен университет „Неофит Рилски“ за своя роман „Подменените“!

Романистът стана преднамерено бавно, здрависа се продължително с Ангел и се поклони няколко пъти на публиката, след което започна да подскача и забива юмрук във въздуха, сякаш бе тенисист, спечелил Големия Шлем. Женската част от публиката аплодираше, а мъжката го гледаше леко кисело изпод вежди. Максим седна и от всичките си награди първо отвори плика и започна да брои парите. Скръстил ръце на тила си и праметнал крак връз крак, Сребрин си помисли — типичен габровец.

— И накрая, но не на последно място, първи в раздел белетристика е Сребрин Дорианов — Софийски университет „Св. Климент Охридски“!

Аплаузите дълго не стихнаха — явно всички се радваха на колоритния представител от затънтения крайдунавски град, студент в най-престижния ВУЗ в страната. Той се изправи и така стисна ръката на Ангел, че последният тихичко изохка, после се обърна и простичко каза:

— Благодаря.

И рязко се поклони, замаяйки дългите си коси. Взе си наградите, прибра плика с парите във вътрешния джоб на жака и седна обратно на фотьойла. Разкъса найлона от пакета с книгите и веднага разтвори най-горната. Да, и трите разказа, които беше изпратил, бяха отпечатани — „Смърт на улица Кипарисова“, „Прегръдката на граф Орлок“ и „Паяците“. Сребрин набързо запресмята — десет книжки, ще има една за мен, една за мама, една за тате, една ще дам на сестра ми, по една за приятелите от рокгрупата, една за Жоро, за Пешо, за Асен...

Председателят прекъсна мислите му.

— За вас не знам, но аз съм вече порядъчно гладен. Да слезем долу, вечерята трябва да е готова. Хайде!

— Хайде! — повториха няколко вкупом и се изправиха.

Студентите напуснаха залата и се отправиха към сутерена. Там вече ги очакваше дълга маса, застлана с бяла покривка и с наредени прибори. Насядаха по столовете и домакините се разшетаха — започнаха да слагат чинии със супа и бутилки вино, бира и безалкохолни. Сребрин набързо омете чорбата и веднага му сложиха кебапчета с гарнитура. Тъкмо ги начена и се сети нещо:

— Абе, много време стана, а Наталия я няма, защо не ѝ се обадите? Може да ѝ се е случило нещо...

— Аз ѝ звънях преди малко два пъти, телефонът ѝ е изключен — обади се Нора с пълна уста.

— Не е ли казала на някого къде отива, кога ще се върне? — продължи да разпитва младежът.

— Не, не е — поклати глава Валерия.

— В такъв случай може би е редно да уведомим полицията, не мислите ли?

За момент настъпи гробно мълчание. После Ангел неочаквано се обади:

— Всъщност, Наталия е много по-близо, отколкото предполагате...

Изречението увисна недовършено в тишината и остана да тегне над главите им като дамоклев меч. Сребрин се огледа и настръхна. Едва сега забеляза, че по някакво странно стечение на обстоятелствата той и останалите лауреати се намират от едната страна на масата, а от другата стоят техните колеги от Шумен и ги фиксират с немигащи погледи. Изведнъж Валерия се разписка като полудяла, сочейки нещо в супата си. Сребрин се понадигна леко от стола, предъвквайки кебапчето, и замръзна — в чинията на поетесата имаше око. Изведнъж зъбите му се натъкнаха на препятствие и той спонтанно изплю хапката си на масата. Сред полусмляната от челюстите му кайма се мъдреше фаланга от човешки пръст.

— Колежки и колеги — злорадо се ухили Ангел Ангелов, — моля без паника. Наталия Рафаилова, спечелила тази година наградата на публиката, в момента се намира във вашите чинии.

Всички наградени скочиха като ужилени. Максим започна да плюе и да си бърка в устата, а Нора и Валерия се сгърчиха надве и започнаха да повръщат. Само Сребрин диво въртеше глава насамнатам, като обезумяло животно в клетка. Какво ставаше тук? Не можеше да е истина!

Преди да успее да се окопоти обаче, организаторите на конкурса налетяха с нечовешки вой върху младите писатели. Сребрин едва успя да отклони с лакът насочената към окото му вилица и заби десен прав в носа на атакувания го Огнян. Последният падна по гръб — от очите му бликнаха сълзи, а от носа кръв. Сребрин се обърна и стана свидетел

на чудовищна картина — Таня и Анелия бяха награбили Нора Богомилова и методично забиваха вилици в корема и гърдите ѝ. Тя умря с поглед, вперен в свищовлията, а от устата ѝ се точеше кръв. Сребрин обезумя и налетя върху момичетата. С изненадваща за самия него бързина и сръчност той строши вратовете им и се притича на помощ на Валерия, която тъкмо събаряше Франческа със саблен удар в шията. Валерия му се усмихна:

— Справям се...

Литналият от ръката на Илиян нож спря в гърлото на поетесата и прекъсна словесния ѝ поток. Тя се свлече като дрипа на пода и душата напусна тялото ѝ. Сребрин вдигна глава. Убиецът на Валерия му се хилеше като ненормален, а до него Ангел бе повалил габровския писател и го довършваше, захапал гърлото му като див звяр. Илиян замахна с десница към свищовлията. Сребрин взе вилица в юмука си и вдигна ръка да се предпази. Ударът на шуменския убиец попадна право на зъбците. Докато крещеше от болка и се мъчеше да извади парчето метал, Сребрин измъкна войнишкия нож от кубинката си и му разпра корема.

Ангел привърши гнусното си дело, изправи глава и обходи с ядосан поглед залата, превърната за броени секунди в касапница. Нещата далеч не се бяха развили така гладко, както досега. Младите писатели бяха станали на мръвка, ала колегите му също не бяха по-добре — Таня и Ани мъртви, Фран и Огито също не помръдваха. Да не говорим за най-добрия му приятел Илиян, който агонизираше, мъчейки се да събере червата обратно в корема си. И за всичко това бе виновен този проклет автор на хорър разкази от Крайдунава Намайната-си, който стоеше пред него с наведен взор и отпусната стойка.

Сребрин вдигна глава. Очите, с които гледаше Ангел през разпилените си коси, бяха очи на хищник, дебнеш в горския храсталак.

— Какво става, мъжки? — просъска людоедът и изтри брадичка. — Не ти харесаха кебапчетата от Наталийка, а? Обиден съм ти, не зачиташ гостоприемството.

Сребрин вдигна обвинително ръка към шуменлията и каза:

— Гостоприемство? Канибал! Не мога да повярвам! Дори и в наши дни се срещат такива! И то в България! Как посмяхте изобщо?

— Млъкни бе, тъпанар! — кресна Ангел. — Ти с какво си по-добър — не видях ли как току-що изби съратниците ми? Трябва да си

ми благодарен! Кога друг път автор хорърист ще има възможност да преживее нещата, за които пише от първа ръка?

Сребрин не отвърна, а бавно започна да описва полукръг около врага си. Ангел също започна да дебне и да обикаля на обратно, стремейки се масата да остане помежду им.

— Знаеш ли, човешкото месо е много вкусно — ухили се шуменския людоед. — Някои непосветени твърдят, чули-недочули, че имало вкус на пиле. Не е вярно. По-скоро напомня свинското.

— И какво ви накара да ядете хора? При това млади, интелигентни студенти, изявяващи се като писатели — цветът на нацията? — попита с нотка на безсилие Сребрин.

Ангел вдигна рамене и взе една вилица от масата.

— Знам ли? Преди две-три години стартира първия конкурс, беше само за поезия. Спечели го един талантлив мой познат — Теодор Теофанов. Събрахме се тук, хапнахме, пийнахме, по едно време какво стана — спречка се с Илиян и Огнян. Сбиха се и те, без да искат го убиха. Уплашихме се — ами сега? Всичко отиваше по дяволите — и образование, и бъдеще... Внезапно аз предложих да го изядем — не знам как ми хрумна. Всички ме изгледаха, все едно бях побъркан...

— Ти СИ побъркан — прекъсна го Сребрин и отмести един стол от пътя си.

Ангел продължи унесено, все едно не беше чул.

— Но после проумяха плана ми. Опекохме поетчето и го излапахме. Костите натрошихме с чук и ги изхвърлихме в тоалетната, а дрехите изгорихме. Идваха ченгета, оглеждаха, разпитваха — естествено, нищо.

Канибалът взе още една вилица и гневно я размаха:

— А сега? Я виж какво направи! Как очакваш да се справя сам с толкова много месо? Че и твоя едър труп накрая! Не ми се ходи в затвора бе, ей, келеш, не разбираш ли! Не ми се влиза на топло!

— Спокойно, ще отидеш на едно друго място. Където е много, много студено — тихо отвърна Сребрин.

Ангел изкрещя, стъпи на един стол, после на масата и връхлетя върху противника си с насочени към лицето му вилици, сякаш граблива птица атакуваше жертвата си. Сребрин отскочи назад и вихрено се завъртя, хвърляйки шепа сол в очите на Ангел с лявата си

ръка. Дясната му описа къса дъга и острието в нея достигна шията на людоеда.

Шуменлията се изтърси на паркета и захъхри като заклано прасе. Измежду пръстите му, с които безуспешно притискаше гърлото си, бликаше кръв на резки тласъци. Сребрин го изгледа отвисоко, стискайки ножа си. Същият нож, който толкова му бе харесал, че преди години излъга старшината в Асеновград, че го е загубил, заради което плати четирийсет лева глоба и лежа три дни в ареста точно преди уволнението. Свищовлията замахна повторно с него и го заби до дръжката в гърдите на човекоядеца. Ангел пририта и издъхна.

Вратата, която водеше от залата към кухнята, рязко се отвори. Оттам се показва синът на домакините, който налетя на Сребрин с вдигната брадва. Младият автор едва успя да отскочи назад. Въпреки това върхът на секирата го драсна по рамото и разсече жака и кожата. Сребрин стисна зъби, плонжира напред и успя да намушка противника в слънчевия сплит. Той изплака от силната болка, срина се на земята и тялото му започна да се тресе от гърчове.

Писателят не бе успял да извади ножа, когато на кухненския праг се показва бащата с двуцевка в ръце. До него като плъх в трици се пулеше жена му. Той стреля по Сребрин и сачмите изкопаха дупка в стената до него. Младежът залегна. Вторият изстрел пръсна вазата в средата на масата. Бащата започна трескаво да вади празните гилзи, но беше твърде бавен. С рев Сребрин му се нахвърли, събори го вътре в кухнята, грабна един сатър и започна да сече като обезумял него и майката...

След малко външната врата на хижата се отвори с трясък и момчето се срина на земята. Паднал на колене, той заплака с глас в среднощния мрак. Плака така, както не бе плакал от шести клас, когато падна от черешата на село и си счупи ръката на две места. Сълзите се лееха като из ведро по лицето му, окървавените ръце безсилно загребваха шепа пръст. Гътна се на една страна, а снагата му се разтърсваше от хлипове.

Но всичко си има край — дори и сълзите. След като премина душевната болка, дойде ред на физическата. Мускулите му трепереха от шока и претоварването, а раненото рамо смъдеше. Сребрин си пое дълбоко въздух няколко пъти, успокои се и влезе обратно в хижата.

Беше се оставил на първичните инстинкти, които сега се налагаше да отстъпят пред силата на здравия разум.

Той се съблече гол до кръста и дълго ми раната на чешмата. След това изми грижливо ръцете и лицето си от кръвта. Намери един пешкир, който му се видя достатъчно чист, и го разпра по дължината на две. Превърза раненото място и прибра надве-натри скъсаното на жака, да не личи. После се облече и затършува из хижата. Накрая намери каквото му трябваше — парче гумен маркуч, кофа и няколко празни бирени туби. Излезе, отиде и клекна до червения бус. Наоколо вече се развиделяваше и мракът губеше от силата си — трябваше да побърза. Отвинти капачката на резервоара, напъха маркуча вътре и засмука. Изплю глътка нефта и започна да пълни тубите. Когато напълни и четирите, продължи да долива в кофата.

Сребрин влезе в трапезарията с по една туба във всяка ръка. Започна да полива с тях труповете на наградените писатели и студентите канибали. Третата туба употреби за телата на домакините.

В преддверието видя свидетел на делото си — черно-белият дебел котарак. Той го гледаше въпросително, сетне неуверено измяука. Сребрин лисна кофата върху него, оплисквайки антрето с дизел. Котаракът изфуча и започна да препуска като обезумял насам-натам, кихайки от миризмата. Младежът, без да му обръща внимание, тегли един ритник на догарящото кюмбе. То падна и горящите въглени се разсипаха по дюшемето като съкровище от чувал.

Пламъците лумнаха внезапно, с бучене. Бягачият котарак също бе засегнат от тях — измечи ужасен и в паниката си хукна към трапезарията. Премина по няколко напоени с нефта тела и ги подпали. Сребрин излезе навън с последната туба, счупи стъклото на буса и заля седалките. Драсна им клечката и се обърна към хижата.

Голямото здание, направено в по-голямата си част от дърво, гореше. Огънят бързо го превземаше, а пламъците причудливо играеха зад прозорците. Момчето започна да хвърля камъни и да чупи стъклата, за да влиза кислород и да помага за изпепеляването. Накрая, изморен от всичко, той прибра ръце в джобовете си и тръгна пеша на изток, сподирян от облаци към заревото на приближаващото утро.

В тоалетната на автогарата отново се изми старателно с гореща вода и течен сапун. Въпреки това все му се струваше, че не може да отмие напълно от себе си миризмата на кръв, смърт, нефта и дим.

Метна се в първия автобус за София в четири сутринта. Изтегна се на седалките най-отзад, бръкна във вътрешния си джоб и извади плика. Отвори го — оттам изпаднаха пет банкноти с лика на Стефан Стамболов. Сребрин горчиво се усмихна, като си помисли какво бе преживял за тези пари. Прибра ги обратно и измъкна от задния джоб на дънките си единствения екземпляр на „Literus“, който бе успял да запази. Корицата му бе изцапана с кървавите му отпечатъци. Вместо да изпада в меланхолия и униние, вместо трескаво да прехвърля в главата си варианти за криене от полицията и да се пита дали е успял напълно да заличи следите, той отвори книгата и се зачете.

* * *

В-к „Шуменска Заря“, бр. 49/02.12.2008, стр. 1

СМЪРТ И ОГЪН В СТАРИЯ ГРАД

Тази нощ, между 3 и 5 часа сутринта, голям пожар е изпепелил до основи хижа „Балкан“ в Стария град. Загинали са над десет души, сред които членове на Студентски съвет към Шуменския университет и домакините на вилата — Антон и Бонка Петкови, както и техният син Добри. Полицията засега не съобщава точния брой на жертвите, както и на кого принадлежат някои от телата. Официалната версия по случая е, че огънят е тръгнал от печката на дърва в антрето. Към момента на пожара жертвите са се намирали в трапезарията, която няма прозорци и друг изход, освен вратата към антрето. Никой не е могъл да оцелее, защото пламъците са преградили пътя на хората и всички са загинали от задушаване. На въпроса на кого принадлежат неидентифицираните тела, началникът на РПУ Шумен, Георги Попвидолов отвърна, че засега експертизата не може да даде ясни резултати, защото всички трупове са с над 90% изгаряния. Той отказа да отговаря на други въпроси, сред които има ли оцелели от пожара, изключена

ли е възможността за умишлен палеж и възможно ли е да става въпрос за убийство, умело прикрито като нещастен случай.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.